

หลิวเซินหยวน นิ่งเงียบไปชั่วครู่ “เจ้าอยากรู้อะไร” เขาหมุนตัวกลับ “เจ้าอยากรู้สิ่งใดบัดนี้ก็จงถามมา ข้าจะบอกกล่าวให้เจ้าฟังทั้งหมด”

ซุนจงวันเงยหน้าขึ้น นางมีนิสัยอ่อนโยนมาโดยตลอด ทว่าต่อหน้าคนผู้นี้กลับถูกบีบบังคับจนสิ้นหนทาง ดวงตาราวกับถูกชะล้างด้วยน้ำ สะท้อนประกายเฉียบขาดชนิดหนึ่งออกมา

“ข้ารู้ว่าท่านไร้ความรู้สึก...ไม่เท่ากับผู้ใดท่านก็ปฏิบัติเยี่ยงนี้ ท่านพอหวังให้ข้าแต่งงานกับท่าน แต่ท่านแม่กลับเกลี้ยกล่อมข้ามาโดยตลอด นางกล่าวว่าท่านอายุยังน้อย แต่กลับไร้งานอดิเรกใดๆ นั่นเป็นเพราะท่านผ่านประสบการณ์มาอย่างโชกโชน มีจิตใจแยบยล ถึงได้เป็นเช่นนี้ แต่ข้าก็ยังชอบท่าน” ซุนจงวันกล่าวต่อ “เป็นสตรีจะไร้ยางอายได้อย่างไร...”

นางตระหนักดีว่าต้องรู้จักรักเคารพตนเอง ทว่าต่อหน้าเขา นางรู้สึกต่ำเตี้ยเรี่ยดิน อารมณ์แปรเปลี่ยนไปตามการเคลื่อนไหวของเขาทุกชั่วขณะ ไม่อาจควบคุมตนเองได้เลยสักครั้ง

“ข้ายังเคยกล่าวกับอ้อหิงว่า หากเป็นไปได้ ต่อให้ข้าต้องเป็นอนุภักจะขอติดตามท่าน...”

หลิวเซินหยวนได้ยินก็ทอดถอนใจ “เจ้าไม่ควรกล่าวคำพูดเหล่านี้กับนาง”

“ข้าเพียงอยากรู้อถามท่าน” ซุนจงวันไม่สนใจว่าเขาจะพูดอะไร นางมอง

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้! 4

ตรงเข้าไปในดวงตาของเขาราวกับต้องการค้นหาเศษเสี้ยววามณีในแววดาที่ไร้คลื่นคู่ นั้น

“ข้าปิดบังท่านแม่หนีออกมาเพราะอยากจะถามท่าน ท่านไม่เคยชอบข้าเลยใช่หรือไม่ ท่านไม่เคยชอบข้า คราก่อนที่ข้ากับน้องอี่หนึ่งออกไปด้านนอกและถูกเฉิงหลงจับตัว ท่านรู้เรื่องนี้มาก่อนแล้วใช่หรือไม่ ท่านใช้ข้าเป็นเหยื่อล่อใช่หรือไม่” นางพยายามสะกดกลิ่นน้ำตา น้ำเสียงสูงขึ้น “เหตุใดท่านจึงไม่พูดเล่า”

ทั้งที่นางรู้ดี แต่ในใจยังคงโอบกอดความหวังอันน้อยนิดเอาไว้ นางหวังว่าเขาจะตัดบทคำพูดของตนแล้วบอกกับนางว่าเขาไม่ได้เป็นคนไร้ความรู้สึกเยี่ยงนั้น

ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบ เขากลับฟังนางตำหนิโดยไม่กล่าวอะไร

ในที่สุดซุนฉงวันก็ไม่อาจสะกดกลิ่น ถูกท่าที่นิ่งเฉยปล่อยให้นางระบายอารมณ์ของเขาบิบบิ้นจนแทบคลุ้มคลั่ง

สุดท้ายหลวเซินหยวนก็กล่าว “...ขอภัย ข้าต้องออกไปจากมือเจ้าท่านั้น พวกเขากำลังจะเชื่อ”

เขาอยากให้เห็นซุนฉงวันตัดใจโดยสิ้นเชิง นี่จะเป็นผลดีต่อนางมากกว่า

เมื่อได้ยินน้ำเสียงไม่แยแสของเขา ซุนฉงวันก็ยิ่งเดือดดาล นางเดินไปเบื้องหน้าเขา กำไลของเขาไว้แล้วทุบตีลงบนอกของเขาพลางร้องไห้คร่ำครวญ “ท่านมันสารเลว! ท่านใช้ข้าเป็นเหยื่อล่อเฉิงหลง แต่ไหนแต่ไรมาท่านก็ไม่เคยสนใจใยดีข้า ไม่เคยอยากแต่งงานกับข้า! แม้แต่ชื่อเสียงของข้า ท่านก็ไม่สนใจ ท่านมีสิทธิ์อะไรมาทำกับข้าเยี่ยงนี้!” นางร้องไห้จนแทบทรุดลงไปตรงหน้าเขา “ข้ารอท่านมาถึงสามปี...”

หลวเซินหยวนปล่อยให้นางทุบตี ยืนแน่นิ่งไม่ไหวติง เขากล่าว “ยามนี้เจ้ารู้แล้ว ข้าเป็นคนสารเลว เจ้าไม่ชอบข้าก็ดี”

เมื่อซุนฉงวันฟังถึงตรงนี้ ในที่สุดก็อดกลั้นไม่ไหว เงื้อมือตบหน้าเขากำกลางคำคืนอันเงิบสงบ เสียงตบจึงดังกังวานเป็นพิเศษ

นี่เป็นครั้งที่สองที่เขาโดนตบ!

ซุนฉงวันเป็นหญิงสาวบอบบางคนหนึ่ง แต่เมื่อออกแรงตบจะไม่รู้สึก

เจ็บสักริดคงเป็นไปไม่ได้ หลัวเซินหย่วนเพียงลูบมุมปากราวกับไร้ความรู้สึกใดๆ “หากเจ้าระบายอารมณ์เสร็จแล้วก็กลับไปเถิด”

“หลัวเซินหย่วน คนเช่นท่านมีแต่จะทำให้ผู้อื่นหวาดกลัว!” นางร้องเสียงดังอย่างไม่อาจสะกดกลิ่น “คนจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นท่าน ต่อไปต้องได้รับผลกระทบแน่นอน ข้าเร้วต้องมีสักวันหนึ่ง...ท่านจะต้องได้รับผลกระทบ! คนที่ท่านชอบจะปฏิบัติเช่นนี้ต่อท่าน ยามที่นางไม่ชอบท่าน ท่านจะได้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง”

เขาเรียกคนเข้ามา ยืนกรานให้ส่งขุนนางวันกลับไป

หลัวเซินหย่วนกลับไปถึงห้องหนังสือก็ยังไม่พักผ่อน จดหมายถูกส่งมาจากด้านผิงหย่วน รายงานของศาลตำหลี หรือกระทั่งหนังสือรายงานจากกรมคลังหลายฉบับวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะของเขา เจ้อเจียงเพิ่งเกิดอุทกภัยฉับพลัน เขามีความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์น้ำ สวีเว่ยจึงมอบหมายให้เขาช่วยดูแล เรื่องเหล่านี้หากเขาไม่ทำก็ไม่มีผู้ใดช่วยเขาทำ เขาจึงต้องอยู่จนถึงกลางดึกบ่อยครั้ง ที่ผ่านมาเขาทำเรื่องเหล่านี้โดยไม่พำร่บหรือตำหนิใดๆ ทว่าบัดนี้เมื่อเขาเห็นสิ่งเหล่านี้ลุ่ลมกองเต็มโต๊ะ เพลิงโทะสะก็พลันบังเกิด เขายื่นมือออกไปกวาดรายงานเหล่านั้นลงจากโต๊ะอย่างแรง!

หลินหย่งที่เพิ่งเดินเข้ามาตกใจ รีบเดินเข้าไปไถ่ถาม “ได้ทำ ท่านเป็นอะไรไปขอรับ!”

เขารีบวิ่งเข้าไปเก็บกวาดสิ่งของ บ่าวรับใช้รีบเข้ามาช่วยเหลือ

หลัวเซินหย่วนยื่นมือกับโต๊ะหนังสือ หอบหายใจแรง พยายามข่มกลิ่นอารมณ์ เขาหลับตาอยู่นานก่อนจะคืนสู่สภาวะปกติ “...หยิบจดหมายจากจวนอิงกั๋วกงมาให้ข้า”

ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าเหตุใดเขาถึงปะทุอารมณ์ขึ้นมาอย่างกะทันหัน

ปลายเดือนแปด สภาพอากาศไม่ได้ร้อนเช่นหลายวันที่ผ่านมา แต่หากจะกล่าวว่าเย็นสบายก็ไม่เย็นสบายสักนิด อีหนึ่งเพิ่งเสร็จจากการพบผู้ดูแลนางเพิ่งย้ายต้นกล้วยดอกไม้หลายต้นจากเรือนเพาะชำมาปลูกไว้ด้านข้างห้องด้านหลัง ยามนี้เพิ่งกลบดินเสร็จ ร้อนจนเหงื่อเต็มศีรษะ

ซงจื่อเดินเข้ามารายงานว่าสาวใช้ข้างกายของซูหยินผู้เฒ่าเว่ยมาส่ง

ข้อความ ให้นางพาถึงเกอร์ไปกินมื้อเที่ยง เว่ยอี้กลับมาจากหน่วยทหารม้าลาดตระเวนในเมืองหลวงแล้ว

ตอนที่อู่หนิงไปตามหาถึงเกอร์ที่ห้องหนังสือก็พบว่าเขากำลังคัดอักษรอยู่ด้านใน อากาศร้อนมาก อู่หนิงจึงให้คนวางก้อนน้ำแข็งไว้ในห้องหนังสือ และทำน้ำแกงถั่วเขียวเย็นให้เขาดื่ม เขาดื่มไปถึงสองถ้วยใหญ่ ก่อนจะตั้งใจกลับไปคัดอักษรต่อ เสียงจักจั่นด้านนอกร้องไม่หยุด เมื่ออู่หนิงเดินเข้ามาสาวใช้ก็ตักน้ำแกงถั่วเขียวเย็นมาให้นางด้วยหนึ่ง นางเดินไปข้างกายถึงเกอร์มองเขาที่กำลังตั้งใจเขียนประโยค ‘มีสหายเป็นกึ่ง ปลา และกวาง ล่องลอยบนเรือลำน้อย ยกจอกเสพสุขชีวิต’

นางยืนมองชื่นชมอยู่ด้านข้างครู่หนึ่ง พอถึงเกอร์รู้สึกตัวก็รีบขยับกระดาษเป็นก้อน ซ่อนไว้ในหนังสือ “ตัวอักษรของข้าไม่น่าชม...” เขาหน้าแดงระเรื่อ “ท่านห้ามแอบดู!”

อู่หนิงยิ้มพลางตอบตกลง ก่อนจะให้สาวใช้เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขา ถึงเกอร์กังวลว่านางจะแอบดูจึงหันหน้าไปมองนางอีกหลายหน เมื่อเห็นอู่หนิงเพียงนั่งบนตั่งไม้ดื่มน้ำแกงถั่วเขียวเย็นก็เบะปากอย่างไม่สบอารมณ์

อู่หนิงเห็นเช่นนั้นก็โคลงศีรษะ นิสัยของถึงเกอร์ยากคาดเดาเหลือเกิน ด้านนอกเรือนจิ้งจอนของฮุยหนิงผู้เฒ่าเว่ยเป็นทางเดินเล็ก ๆ ด้านหน้าทางเดินปลูกต้นหวางหลันไว้ต้นหนึ่ง ยามนี้กำลังออกดอกบานสะพรั่ง อู่หนิงยังไม่ทันเดินเข้าไปใกล้ก็เห็นเว่ยอี้กำลังยืนพูดคุยกับจ้าวหมิงจูใต้ต้นหวางหลัน จ้าวหมิงจูชี้ไปยังดอกหวางหลันดอกหนึ่ง เว่ยอี้ก็ก้าวเข้าไป โนม้มกึ่งลงมาแล้วเด็ดให้นางดอกหนึ่ง

เขาส่งดอกหวางหลันให้จ้าวหมิงจู ทั้งสองคนดูเหมือนกำลังสนทนากันอย่างมีความสุข เว่ยอี้ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวจึงหันหน้ามามอง พอเขาเห็นอู่หนิง มุมปากก็ยกหยักขึ้นเล็กน้อย

ภายหลังอู่หนิงได้ยินจากสาวใช้ว่าเว่ยอี้กับเสิ่นอวี้เป็นสหายรักกัน ครั้นได้ยินว่านางปฏิเสธการหมั้นหมายกับเสิ่นอวี้ เว่ยอี้ก็ไม่ค่อยชอบนางเท่าใดนัก เว่ยอี้ยังเคยปรามาสนางกับสวีซื่อลับหลังว่า ‘ข้าดูนางก็ไม่เห็นมีสิ่งใดพิเศษ เหตุใดสหายเสิ่นถึงเอาแต่คำนึงถึงนางไม่ยอมปล่อยให้นางเสียที ก็แค่บุตรสาว

ที่ถูกอุ้มกลับมาจากด้านนอก ยังไม่รู้ว่าแท้จริงเป็นคนอย่างไร หากไม่มีเว่ยหลิง แท้จริงนางก็ไม่เหลืออะไร

หากมิใช่เพราะมีเว่ยหลิงอยู่ ทำให้ไม่มีผู้ใดกล้าพูดอะไรถึงการจารึกนามของอี่หนิงลงในบัญชีรายชื่อของวงศ์ตระกูล มิเช่นนั้นเกรงว่าอี่หนิงคงต้องมีชีวิตยากลำบากในจวนอิงกั๋ววง ขณะที่เว่ยหลิงพาบุตรสาวกลับมาที่ปูลู่ทางไว้เรียบร้อยแล้ว บัดนี้เมื่อเว่ยหลิงไม่อยู่ คำครหาซุบซิบนินทาเกี่ยวกับชาติกำเนิดของนางจึงเริ่มซบมไม่อยู่

ลวี่ชื่อขมวดคิ้วมุ่น ‘อะไรกัน เว่ยอี่ เขาเป็นท่านลุงของเจ้านะ! ปีนั้นท่านพ่อของเจ้าได้รับบุญคุณจากเขาไม่น้อย สามารถย้ายไปเป็นผู้บัญชาการที่ซานตงได้ก็ด้วยความช่วยเหลือของเขา เจ้าต้องให้ความเคารพเขาบ้าง’

เว่ยอี่กลับกล่าวอย่างไม่ยี่หระ ‘หากปีนั้นท่านปู่เกิดเร็วขึ้นสักสองสามปี ก็ไม่แน่ว่าบรรดาศักดิ์อิ่งกั๋ววงจะตกไปอยู่ในมือของผู้ใด กิจการสมบัติพัสดุน้ำใหญ่โต มาบัดนี้กลับมอบให้เด็กสาวที่อายุยังไม่ถึงสิบสี่ดูแล นี่ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลหรือ?’

แม้ลวี่ชื่อจะรู้สึกว่าคุณบุตรชายพูดตรงเกินไป แต่นี่ก็มีเหตุผลอยู่ อี่หนิงเพิ่งอายุเท่าใด นางจะรู้เรื่องการจัดการในจวนได้อย่างไร ตระกูลเว่ยไม่มีนายหญิง ก็ควรปล่อยให้เป็นที่ของสุหยินผู้เฒ่าจึงจะถูก

อี่หนิงรู้ว่าเว่ยอี่ไม่ชอบนางจึงเพียงขานเรียกเขาว่าญาติผู้พี่เว่ยอี่ ก่อนเดินเข้าไปในเรือนของสุหยินผู้เฒ่าเว่ย

สุหยินผู้เฒ่าเว่ยเรียกอี่หนิงเข้ามาเพราะอยากจะทำกับนางเรื่องหนึ่ง ‘...ได้ยินมาว่าวันนี้ในหอจดหมายเหตุหลวงทักษิณ ช่องเต๋ต๋รัสถึงเรื่องของพ่อเจ้า เดิมมีพระราชดำริเพิกถอนบรรดาศักดิ์พ่อของเจ้า แต่กลับถูกสองเฮาทรงยั้งไว้ ตรัสว่า ‘อย่าได้ทรงหักหาญหัวใจของทหารทั้งใต้หล้า’ เคารพที่ดีที่รักษามรดกศักดิ์ของพ่อเจ้าไว้ได้’ คิ้วดวงตาของสุหยินผู้เฒ่าเปล่งประกายความปรีดา ‘สองเฮาทรงเมตตาพวกเรานัก หากวันใดสุขภาพของข้าดีขึ้น ข้าจะพาเจ้าเข้าวังไปขอบพระทัยสองเฮา’

อี่หนิงรับคำด้วยรอยยิ้ม

สองเฮากับจวนอิงกั๋ววงไม่ได้ไปมาหาสู่กันบ่อยครั้ง จะช่วยขอรับรองแทน

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้! 4

จวนถึงกัวางโดยไร้สาเหตุได้อย่างไร ส่วนลูเจียเสวียกับสองเฮามีสัมพันธไมตรีต่อกัน น่าจะเป็นเขาที่กล่าวกับสองเฮากระมัง

ลูเจียเสวียฉลาดนัก สองเฮาร้องขอย่อมสัมฤทธิ์ผลมากกว่าเขา ที่สำคัญคือไม่เป็นเหตุให้สองเต้เกิดความระแวง

นางยกถ้วยชาขึ้นดื่ม มองเว่ยเจียที่ถือลูกชนไก่สีลันสดใสเข้ามา ใบหน้าเล็กแดงเรื่อ นางชวนอีหนิงไปเล่นด้วย เอ่ยถามด้วยความคาดหวัง “พี่อีหนิง ท่านเตะลูกชนไก่เป็นหรือไม่?”

อีหนิงเตะไม่เป็น

เดิมเว่ยเจียพร้อมแม่หมติดตามท่านพ่อไปรับราชการที่ซานตง เพิ่งกลับมาได้ไม่นาน สำเนียงจึงยังมีปัญหา นางอยู่ที่นี่ไม่มีเพื่อนเล่นสักคน อีหนิงข่มใจไปปฏิเสธนางไม่ลงจึงออกไปเล่นกับนางด้านนอก อีหนิงเตะได้ไม่กี่ครั้ง แต่เว่ยเจียกลับเตะได้เยี่ยมยอด ไม่ว่าจะเป็นการทำทางใดก็ไร้ปัญหา ทว่านางกลับไม่เตะ คอยแต่ส่งลูกชนไก่ให้อีหนิง มองอีหนิงอย่างรอคอยหวังให้เล่น เพียงอีหนิงเตะได้ครั้งหนึ่ง นางก็จะปรบมือกล่าวชื่นชมว่าเก่งกาจ

ถึงเกอร์ก็พลอยปรบมือส่งเสียงให้กำลังใจอยู่ด้านข้าง

อีหนิงมองเด็กทั้งสองคนอย่างจนปัญญา นางยกกระโปรงขึ้นเตะลูกชนไก่ หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง... หล่นแล้ว!

“ท่านพ่อบุญธรรม!” พลันมีคนตะโกนขึ้น

ครั้นอีหนิงหันหน้ากลับไปก็พบลูเจียเสวียยืนอยู่ตรงประตูทางเข้าเรือน โดยไม่เอ่ยวาจา ด้านหลังมีคนกลุ่มหนึ่งติดตามมาด้วย อีหนิงตกใจ

เขายืนมองนางเตะลูกชนไก่เช่นนี้หรือ

ลูเจียเสวียดูไม่สนใจนางเท่าใดนัก หันไปผงกศีรษะให้จ้าวหมิงจูที่ขานเรียก ก่อนจะมองอีหนิงปราศหนึ่งแล้วเดินเข้าไปในเรือนภายใต้การนำทางของซ่งมามา

เขามาเยี่ยมเยือนฮูหยินผู้เฒ่าเว่ย ทั้งยังนำของบำรุงเช่นโสมและเขากวางมาด้วย

เว่ยเจียเก็บลูกชนไก่ขึ้นมาปิดฝุ่น วิ่งไปหยุดข้างกายอีหนิง “พี่อีหนิงเตะได้ยอดเยี่ยมนัก! ต่อไปข้างจะมาเล่นกับท่านอีก” นางกอดลูกชนไก่ไว้

ในอ้อมอก

อีหนึ่งลูบศีรษะนาง ก่อนเดินตามเข้าไปด้านใน

ลูเจียเสวียกำลังสนทนากับฮูหยินผู้เฒ่าவே่ย ปลอดภัยโลมหนางว่าอย่าได้คิดมาก “...ถึงบัดนี้ก็ยังหาว่างเขาไม่พบ ทุกสรรพสิ่งล้วนยังไม่แน่นอน” เมื่อฮูหยินผู้เฒ่าได้ยินข่าวคราวเกี่ยวกับบุตรชาย หัวใจก็สิ้นสะท้าน เกิดอาการจุกเสียดไปชั่วขณะ

ลวีซือนำเว่ยอีกับเว่ยเจียเข้ามาคารวะ เว่ยอีแสดงท่าทีนอนน้อมอย่างยิ่ง เนื่องจากคนตรงหน้าคือลูเจียเสวีย

ลูเจียเสวียได้ยืมว่าเว่ยอีเข้ารับตำแหน่งในหน่วยทหารม้าลาดตระเวนก็แนะนำอยู่สองสามประโยค เขามีเวลาว่างไม่มาก ไม่นานก็ขอตัวกลับ เว่ยอีเสนอตัวไปส่ง แต่เขาสายศีรษะ “ไม่จำเป็น”

ฮูหยินผู้เฒ่าเว่ยจึงกล่าว “ข้าชราแล้ว ยามนี้ลูกไม่ไหว เช่นนั้นก็ให้อีหนึ่งไปส่งท่านที่ประตูอุทยานเหมินเถิด...ท่านเป็นแขก อย่างไรก็ต้องส่ง!”

ครานี้ลูเจียเสวียกลับไม่ปฏิเสธ

อีหนึ่งส่งเขาที่ประตูอุทยานเหมิน ตลอดทางทั้งสองคนไม่ได้สนทนากันสักประโยค เมื่อนึกถึงว่าเรื่องนี้เขาเป็นคนช่วย อีหนึ่งจึงยอปลงตัวกล่าวขอบคุณผ่านไปชั่วครู่ ลูเจียเสวียก็กล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “ตราบใดที่เขายังไม่กลับมา เรื่องนี้ก็ไม่มีวันจบ เจ้าไม่จำเป็นต้องขอบคุณข้า”

เขาเดินออกไปจากประตูอุทยานเหมิน ยามมาก็มาอย่างเร่งรีบ ยามจากไปก็ไปอย่างรีบเร่ง

ระหว่างทางบนเกี้ยว เขาหลับตาพักสายตา เดิมที่เขาไม่จำเป็นต้องมาด้วยตนเอง ทว่าเขากลับเกิดความอยาก رؤ้อยากเห็น เขานึกถึงท่าทางการเตะลูกชนไก่ของอีหนึ่ง ในหัวมีแต่ภาพเหตุการณ์คืนนั้นที่นางคุกเข่าอ้อนวอนขอร้อง ขณะนั้นเขายังเสียวอาการไปชั่วขณะ...เขาเกือบเป็นบ้าไปแล้ว ความอดกลั้นและรอคอยมาสิบกว่าปีกำลังบีบคั้นให้คนบ้าคลั่ง

ทั้งที่รู้ว่านี่เป็นเรื่องไม่สมเหตุผล คนผู้นั้นตายไปนานแล้ว แต่เขายังคงอยากเห็นถามนาง หรือบางทีนั่นอาจเป็นเพียงการระบายอารมณ์ของเขาเท่านั้น กระทั่งอีหนึ่งจากไป อารมณ์เขาถึงได้แปรเปลี่ยนเป็นสงบเยือกเย็น

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้! 4

ต่อไปพบนางให้น้อยครั้งจะดีกว่า

เผาร้องขอมาเนิ่นนานแต่ไม่สมหวัง ความรู้สึกที่ราวกับหัวใจถูกจิกทิ้งเป็นส่วนๆ ในที่สุดก็เบาบางลง ไม่ง่ายเลยกว่าจะสงบ

ที่เรือนของสุหยินผู้เฒ่าเว่ย รอจนอิเหนาออกไปส่งลู่อุจเจียเสวี่ยแล้ว สวีซื่อก็เอ่ยปากขึ้นอย่างมีเสถียร “สุหยินผู้เฒ่า เดิมทีนี่เป็นเรื่องในजनของ ท่าน ไม่ค่อยเหมาะสมนักหากข้าจะเอ่ยปาก...เพียงแต่พวกท่านปล่อยให้อิเหนา เป็นผู้ดูแลजनได้อย่างไร นางเป็นหญิงสาวอายุเท่าใดกัน ทั้งยังไม่เคยฝึกฝน มาก่อน ท่านวางใจได้อย่างไร”

สุหยินผู้เฒ่าเว่ยเอนตัวลงบนหมอนอิง ทอดถอนใจ “เว่ยหลังไม่ได้ ตบแต่งภรรยา...ยามนี้สุขภาพข้าก็ย่ำแย่ ข้าเห็นว่าอิเหนาเองก็จัดการเรื่อง ในजनได้ถูกต้องเหมาะสม ข้าเคยดูสมุดบัญชีที่ท่านทำแล้ว ไม่มีปัญหาใด”

ทว่าสวีซื่อกลับกล่าวต่อ “สุหยินผู้เฒ่า ท่านผ่อนปรนเกินไปแล้ว!”

เช้าตรู่วันนั้น นางเดิมชางอยู่ที่เรือนด้านหน้าก็พบคนผู้หนึ่งยืนอยู่ด้าน นอก เขายืนโพล่มือไว้ด้านหลังพลาจชะง้อหันมอง เมื่อเห็นว่านางสังเกตเห็น ตน ผู้ดูแลตัวชาวอ้วนคนนั้นก็เดินเข้ามาคารวะพร้อมคลี่ยิ้มกว้าง “ท่านคือ สุหยินอาสะไภ้ไชหรือไม้ออร์บ ข้าน้อยคือหลี่ก๊วยผู้ดูแลผืนนา ตั้งใจมาคารวะ ท่านโดยเฉพาะออร์บ!”

ในมือเขาถือเบ็ดมาตัวหนึ่งกับตะกร้าบรรจุไข่เบ็ดเค็มตะกร้าหนึ่ง กล่าวว่าเป็นของที่เอามามอบให้นาง

เดิมสวีซื่อก็เป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง ผู้ดูแลหลี่มาเพื่อกล่าวเรื่อง ผืนนา ‘...เดิมทีคุณหนูเป็นคนตัดสินใจเรื่องเงินค่าเช่า ข้าน้อยไม่อาจพูดอะไรมาก ทว่าเงินค่าเช่าผืนนา เดิมก็น้อยนิด ค่าเช่าเพียงสามส่วนไม่พอกับ ค่าใช้จ่าย คุณหนูมีจิตใจเมตตาเป็นเรื่องดี แต่การให้เช่าผืนนาไม่ไช่การทำ การกุศล จะปล่อยให้คุณหนูตัดสินใจตามอำเภอใจได้อย่างไร หากเป็นเช่นนั้น ต่อให้มีทรัพย์สมบัติเท่าใดก็ไม่เพียงพอ...’

สวีซื่อฟังแล้วก็รู้สึกว่ามีเหตุผลอยู่ไม่น้อยจึงจดจำไว้ สำหรับเบ็ดและไข่เบ็ดเค็ม นางให้เขาเอากลับไปเนื่องด้วยไม่เห็นคุณค่าสิ่งของเหล่านี้

นางกล่าวกับสุหยินผู้เฒ่าเว่ย “ข้ามิได้จะตำหนิอะไรนาง แต่เรื่องการ

จัดการดูแลจนนี่ เกรงว่าประสบการณ์ของนางคงยังไม่เพียงพอ”

บัดนี้ในจวนมีเพียงพวกนางไม่กี่คนจึงต้องพึ่งพาอาศัยกันเอง บุตรชายเป็นตายอย่างไรยังไม่วุ่นวาย สู้หยินผู้เฒ่าเว่ยไม่ยอมทำร้ายจิตใจของหลานสาวในเวลานั้น นางครุ่นคิดก่อนกล่าว “เจ้ารอให้ข้าส่งคนไปดูก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที”

สี่ชื่อไม่ได้พูดอะไรอีก เปลี่ยนไปสนทนาเรื่องงานหมั้นหมายของเว่ยอี่แทน เว่ยอี่ถึงวัยที่ควรหาหรือเรื่องการแต่งงานแล้ว

หลังจากอี่หนึ่งพบลูเจียเสวียก็เริ่มกระวนกระวายเล็กน้อย

แม้จะต้องคิดนี้จะทรงปรีชาสามารถ หลังขึ้นครองราชย์ก็ช่วยผ่อนผันเรื่องภาษีและเรื่องการเกณฑ์แรงงาน ทั้งยังมีรับสั่งให้สร้างคลองขนส่ง แต่ก็มีนิสัยประหลาดพิลึกนัก และยังโปรดปรานขันทีเป็นพิเศษ เกิดวันใดเปลี่ยนใจ...เดิมนี่กำลังคัดอักษรเพื่อฝึกสมาธิ แต่เมื่อผ่านไปสักพักก็ขยักกระดากเป็นก้อนโยนทิ้ง นางกำลังครุ่นคิดว่าควรเขียนจดหมายให้หลัวเซินหยวนดีหรือไม่ คงจะดีเสียกว่าหากจะขอคำชี้แนะเรื่องในราชสำนักจากขุนนางในราชสำนักโดยตรง

อี่หนึ่งคิดว่าอีกไม่นานคงได้รับจดหมายตอบกลับจากเขา นางคาดไม่ถึงว่าวันรุ่งขึ้นเขาก็มาหาถึงที่จวน

วันนี้เป็นวันหยุด เขาสวมชุดลาลองธรรมดา

“ข้าจะพาเจ้าออกไปเที่ยวเล่น” เขากล่าว “ยากนักที่จะมีวันหยุดสักครั้ง”

หลายวันมานี้นางเหนื่อยมากจริงๆ หลังจากเว่ยหลิงเกิดเรื่อง นางก็กังวลใจมาโดยตลอด ยามนี้หากได้ออกไปเที่ยวชมข้างนอกก็ถือเป็นเรื่องดี อี่หนึ่งไม่ว่างว่าเขาจะพาตนไปที่ใด แต่ในเมื่อเป็นพี่ชายสามที่พานางออกไปย่อมไม่มีสิ่งใดน่ากังวล

หลัวเซินหยวนไปคารวะฮูยินผู้เฒ่าเว่ยก่อนจะพานางออกไป อี่หนึ่งนั่งอยู่ในรถม้า กำลังคิดถึงเรื่องของตนเอง เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่า ภายใตแสงสัว หลัวเซินหยวนกำลังเม้มริมฝีปากแน่นคล้ายกำลังครุ่นคิดสิ่งใดอยู่ เจียบขริ่มตลอดทาง

“พี่ชายสาม” อีหนึ่งเรียกเขา “แท้จริงแล้ว...เกิดอะไรขึ้น”

นางรู้สึกว่่ากลัวเช่นหย่วนผิตแพกไปจากยามปกติ

กลัวเช่นหย่วนแงยหน้า จับจ้องนางโดยไม่ละสายตา อีหนึ่งประหลาดใจเล็กน้อย หลัวเช่นหย่วนเบนสายตาดอกก่อนกล่าว “...ตระกูลซุนมาขอยกเลิกการหมั้นแล้ว”

อันที่จริงทั้งสองตระกูลไม่เคยหมั้นหมายกันมาก่อน จึงไม่อาจเรียกว่าเป็นการยกเลิกการหมั้นหมาย แต่ฮูหยินซุนยังคงเชิญฮูหยินผู้เฒ่าเซวียผู้ที่ในตระกูลมีเกอเหล่าถึงสองรุ่นมาช่วยเจรจา กาลข้างหน้าคงไม่มีการไปมาหาสู่กันแล้ว

อีหนึ่งคาดไว้แล้วว่าในไม่ช้าก็เร็วต้องเกิดเรื่องเช่นนี้ นางไม่รู้ว่่าเหตุใด หลัวเช่นหย่วนจึงเอ่ยเรื่องนี้ออกมา หรือเขาต้องการการปลอบประโลม... นางกำลังคิดจะพูดอะไร ทันใดนั้นก็มီးอื่อใหญ่เย็นเยียบข้างหนึ่งยื่นมาลูบผมนางอย่างอ่อนโยน “อย่าได้คิดเหลวไหลไป ข้ามิได้มีเจตนาอื่น”

...ไม่มีเจตนาอะไร

เขากล่าวต่อ “ด้านล่างของหอสุราเสียงอวีนฝั่งตะวันออกของเมืองมีเรือสำราญจอดอยู่หลายลำ ปกติไม่ค่อยครึกครื้นเท่าใด แต่ในยามนี้กำลังจัดเทศกาลชมดอกบัว ข้าจะพาเจ้าไปดู”

อันที่จริงหอสุราเสียงอวีนอยู่ไม่ไกลจากตรอกอวี่จิ่ง ใกล้ชายฝั่งแม่น้ำมีเรือสำราญจอดอยู่หลายลำโดยใช้โซ่คล้องไว้ เรือเทียบท่าอยู่ด้านนอกกำแพงอิฐของหอสุราเสียงอวีน ผิวทะเลสาบสะท้อนภาพเรือสำราญเป็นประกายระยิบระยับ บรรยากาศในเวลานี้ครื้นเครงยิ่งนัก บนเรือมีการจัดวางกระถางบัวสายนานาพันธุ์ ล้วนได้รับการดูแลจนออกมาสวยงาม

ทันทีที่อีหนึ่งลงจากรถม้าก็เห็นคนหลายคนยืนอยู่ตรงนั้น เมื่อพวกเขาเห็นหลัวเช่นหย่วนก็ประสานมือทักทาย “...ได้เท่า จัดเตรียมเรียบร้อยแล้วขอรับ” กล่าวจบก็นำทางไปข้างหน้า

หลัวเช่นหย่วนรับคำสั่งเสียงหนึ่ง ก่อนจะพาอีหนึ่งลงบันไดไป

อีหนึ่งคลุ้มเสือกันลมตัวหนึ่ง รู้สึกตื่นตาตื่นใจอยู่บ้าง ท่ามกลางผู้คนที่สำคัญๆไปมามีคุณชายจำนวนไม่น้อย บรรดาหญิงสาวล้วนดูแซมซ้อยงดงาม

บางคนสวมชุดผ้าไหม บางคนคลุมร่างด้วยผ้าผืนบาง เมื่อเห็นนางก็พากัน
ขำเล็งมองด้วยความใคร่รู้ ล้วนเป็นสายตาที่เป็นมิตรทั้งสิ้น

น้อยครั้งนักที่นางจะมาสถานที่เช่นนี้!

อีหนึ่งมองเรือสำราญด้วยความล่งเลเล็กน้อย เรือลอยโคลงเคลงอยู่บน
ผิวน้ำ นางไม่ค่อยได้นั่งเรือ ขณะที่กำลังล่งเลก็มีมือหนึ่งยื่นมาตรงหน้า ฝ่ามือ
ของเขาแผ่ออก นิ้วกลางยาวกว่านิ้วอื่นๆ อย่างเห็นได้ชัด ปลายนิ้วมีรอยด่าง
เล็กๆ นางเพ่งยื่นมือออกไป เขาก็ออกแรงกระชับไว้แน่น จากนั้นจึงจูงนาง
ลงไป

บนเรือโคลงเคลงเล็กน้อย มีเพียงคนที่นั่งเรือไม่บ่อยจึงจะสัมผัสได้
ยามก้าวเท้าก็ให้ความรู้สึกคล้ายร่างกายเบาหวิว ยืนไม่มั่นคง อีหนึ่งจำต้อง
จับมือของหลัวเซินหยวนเอาไว้ขณะเดินตามหลังเขา ตอนที่เขากำลังจะ
ถอนมือกลับ นางกลับยึดมือเขาไว้แน่น เขาคลี่ยิ้มเล็กน้อย พานางเดินไป
ยังเรือสำราญลำที่เตรียมไว้

ภายในเรือสำราญมีการประดับตกแต่งอย่างวิจิตรงดงาม หลังฉาก
บังลมบานหนึ่งมีโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่งพร้อมพรมกำมะหยี่จางวางไว้ บนโต๊ะเตี้ย
มีชุดชงชาลายน้ำแข็งราววางอยู่ชุดหนึ่ง โต๊ะยาวด้านข้างมีพินไม้ถึงตัวหนึ่ง
ถัดไปเป็นกระถางเคลือบที่มีดอกบัวหลายดอกเสียบประดับประดา

เรือสำราญมีขนาดกะทัดรัด แต่ก็มีทุกสิ่งทุกอย่างครบครัน

องค์กรักษ์ของหลัวเซินหยวนประสานมือ “ได้เท่า ข้าน้อยได้แจ้งผู้ดูแล
หอสุราไว้แล้วว่าห้ามผู้ใคร่บวงรื้อ ข้าน้อยจะพาคนไปเฝ้าด้านนอก...”

เขาเพ็งกล่าวจบก็ได้ยินเสียงเอ่ยกลั้วหัวเราะดังแว่วมาจากด้านนอก
“อย่างไรกัน ข้ามิใช่คนหรือ!”

ครั้นหลัวเซินหยวนได้ยินเสียงนี้ก็คล้ายทอดถอนใจออกมา เขากล่าว
กับอีหนึ่ง “เจ้านั่งก่อน ข้าจะไปปรับมือกับเขา”

อีหนึ่งประหลาดใจ หลัวเซินหยวนไม่โกรธ เช่นนั้นคงเป็นคนที่เขารู้จัก
ทว่าน้ำเสียงไม่คุ้นหูสักนิด นางคงไม่เคยรู้จักมาก่อน

หลัวเซินหยวนลุกขึ้นก้าวออกไป ก่อนจะปล่อยผ้ามาลง อีหนึ่งหยิบ
ถ้วยชาออกมาวางเรียงเตรียมชงชา จากนั้นก็ได้ยินเสียงคนด้านนอกดังขึ้น

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้! 4

“ไม่เชิญข้าเข้าไปตีหมาหรือ”

เสียงของหลัวเซินหยวนดังขึ้น “ไม่สะดวก มิใช่ว่าวันนี้สหายหยางต้องไปที่จวนของอาจารย์หรือ”

“ใต้เท้าหลัว ท่านตระหนี่เกินไปแล้ว ข้าเพียงถ้อยเตี้ยงก็ยังไม่ยอมให้ข้าตีหมา” คนผู้นั้นกล่าวต่อ “หรือท่านพาสตรีที่แอบเลี้ยงไว้ในเรือนทองมาด้วย ข้าได้ยินมาว่าตระกูลของท่านได้หมั้นหมายคู่ครองไว้ให้ท่านแล้ว...”

“อย่าได้พูดจาเหลวไหล ด้านในคือน้องสาวของข้า...”

ประโยคนี้ยังไม่ทันจบ อีหนึ่งก็เห็นผ้ามาถูแกวออก หลังจากนั้นใบหน้าของชายหนุ่มคนหนึ่งก็ปรากฏตามมา อีหนึ่งยังคงสงบนิ่ง “ท่านเป็นสหายของพี่ชายข้าหรือ”

หลัวเซินหยวนตบไหล่ของเขาจากด้านหลัง ก่อนนำเขาเข้าไปด้านในอธิบายนกับอีหนึ่ง “เขาคือหยางหลิง เป็นจิ้นชื่อรุ่นเดียวกับข้า บัดนี้รับตำแหน่งอยู่ในกรมคลัง”

...เป็นหยางหลิงหรือ!

ทันทีที่อีหนึ่งได้ยินชื่อนี้หัวใจก็กระตุก อดชำเลืองมองอีกคราไม่ได้ เขาสวมเสื้อคลุมยาวผ้าไหมหึงโจวที่ตัดเย็บอย่างถูกต้องตามแบบแผนตัวหนึ่ง รอยยิ้มเป็นมิตร หากกล่าวว่าใบหน้ามีจุดใดที่มีเอกลักษณ์เป็นพิเศษก็คงเป็นสันจมูกที่งุ้มลงเล็กน้อย นี่คือน้องหยางหลิงที่กาลข้างหน้าต้องถูกโยยจนตายผู้นั้นหรือ...

คนมีชีวิตเป็น ๆ คนหนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้า อีหนึ่งไร้หนทางจินตนาการถึงจุดจบในภายภาคหน้าของเขาจริง ๆ

นางเซียวเฉานั่งลง “ในเมื่อท่านเป็นสหายของพี่ชาย เช่นนั้นก็เชิญตีหมาด้วยกันเถิด”

ทว่าหยางหลิงกลับโบกมือ “ไม่แล้ว อีกครู่ข้ายังต้องไปที่จวนของอาจารย์” เมื่อได้พบอีหนึ่ง เขาก็วางตนสุภาพ ประสานมือกล่าวกับนาง “เมื่อครู่ข้าล่วงเกินคุณหนูแล้ว โปรดอภัยด้วย”

อีหนึ่งเอ่ยยิ้ม ๆ “เวลาตีหมาสักถ้วยอย่างไรก็ต้องมีกระมังเจ้าคะ”

หยางหลิงจึงทำได้เพียงนั่งลง แต่ยังคงรู้สึกเกรงใจ “ข้าหยอกล้อ

พี่ชายเจ้าเล่นเท่านั้น คาดไม่ถึงว่าเจ้าจะเป็นน้องสาวของเขาจริง ๆ คุณหนูหลัว ยามนี้พำนักอยู่ที่เมืองหลวงหรือ”

อี่หนึ่งรินชาให้เขาพาลงกล่าวเนิบช้า “ข้าแซ่เว่ย”

ทันทีที่หยางหลิงได้ยินก็ตะลึงงัน น้องสาวคนนี้ของหลัวเซินหย่วน ไม่ใช่ น้องสาวโดยสายเลือด...เดิมเขาเองก็เป็นคนฉลาดจึงตั้งสติได้อย่างรวดเร็ว ตระกูลเว่ยที่เป็นครอบครัวใหญ่ในเมืองหลวงมีไม่มากนัก...ที่มีชื่อเสียงมาก ที่สุดมิใช่เป็น...เว่ยหลิงอิงกั้วกงหรือ!

คนที่หลัวเซินหย่วนพาออกมาเป็นถึงคุณหนูแห่งจวนอิงกั้วกง ไม่กี่วัน ก่อนพวกเขาจะพุดถึงกันอยู่เลย!

ขณะที่หยางหลิงไม่รู้ว่าจะกล่าวอะไร เขาก็เห็นหลัวเซินหย่วนจิบชา โดยสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง จากนั้นหลัวเซินหย่วนยังกล่าว “เรื่องที่เจ้าเขียน จดหมายหาข้า เจ้าไม่ได้กังวลเกินเหตุ แต่เจ้าไม่ต้องกังวลไป เรื่องเมื่อถึงฝั่ง ย่อมจอดตรง¹” หลัวเซินหย่วนไม่ได้พุดกับอี่หนึ่งชัดเจนจนเกินควร สำหรับ เรื่องที่ดำเนินถึงหย่วน เขายังไม่ได้เปิดเผยข้อมูลออกไปแม้แต่น้อย

เขาหันไปกล่าวกับหยางหลิง “ใช่แล้ว ท่านต้องไปที่จวนของอาจารย์ พอดี เช่นนั้นก็ช่วยข้าส่งจดหมายให้อาจารย์สักฉบับ ข้าถวายฎีกาเรื่องอุทกภัย ที่เจ้อเจียงขึ้นไปแล้ว”

ปัญหาอุทกภัยควรเป็นเรื่องของกรมคลังหรือไม่กี่กรมโยธา หยางหลิง เป็นขุนนางที่คอยตรวจสอบความเรียบร้อยของกรมคลังจึงต้องไต่ถามสัก สองสามประโยค ทั้งสองคนออกไปพุดคุยด้านนอก อี่หนึ่งนั่งจิบชาเงียบ ๆ ไม่มีผู้ใดให้สนทนาด้วย...เขาพานางออกมา แต่กลับทิ้งนางไปสนทนากับผู้อื่น นางไม่เคยชมทัศนียภาพนอกเรือสำราญมาก่อนจึงให้สาวใช้ที่ปรนนิบัติ อยู่ในเรือเปิดหน้าต่างออก ด้านนอกตรงกับเรือสำราญลำหนึ่งพอดี

ภายใต้ท้องฟ้าสดใส ผิวทะเลสาบส่องประกายระยิบระยับ ปราศจาก สรรพเสียงใด ๆ อี่หนึ่งอดนึกถึงเรื่องของเว่ยหลิงไม่ได้ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง ฝีเท้าดังขึ้น อี่หนึ่งตื่นจากภวังค์ถึงได้เห็นว่าบนเรือตรงข้ามมีหญิงสาวนางหนึ่ง

¹ เรื่องเมื่อถึงฝั่งย่อมจอดตรง หมายถึง ทุกปัญหาสุดท้ายย่อมมีทางออก

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้! 4

กำลังฟังผนังเรือติดฝีเท้า ทอดสายตามองผืนทะเลสาบ นิ้วมือเรียพลิ้วไหว ครั้นอีหนึ่งได้เห็นใบหน้านางก็บังเกิดความรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด

หญิงสาวที่กอดฝีเท้าเห็นนางแล้วเช่นกัน นางเก็บฝีเท้าขึ้น ยอบตัว แล้วกล่าว “ทำให้แม่นางท่านนี้ต้องขบขันแล้ว”

อีหนึ่งยิ้มพลางเอ่ย “จะเป็นใครไป ฉวงเหินกรรมของท่านติดได้ ไพเราะยิ่งนัก”

“อาศัยทักษะนี้ประทั่งชีพไปวัน ๆ เท่านั้น” รอยยิ้มของหญิงสาวแฝงด้วยความนัย นางรู้สึกถูกชะตากับคุณหนูแปลกหน้าท่านนี้ แม้อีกฝ่ายจะยังดูอ่อนวัยนัก

หญิงสาวนางนั้นกล่าวต่อ “ข้าน้อยมีนามว่าเหลียนฝู หากคุณหนูอยากฟังเพลงก็สามารถไปหาข้าที่สี่แคว่ฟางได้ ยามนี้ข้าน้อยต้องขอตัวกลับก่อนแล้ว” เมื่อมององครักษ์ที่อยู่ด้านนอกเรือสำราญก็รู้ว่าคุณหนูตระกูลนี้ไม่ใช่คนธรรมดา นางพบเห็นขุนนางชั้นสูงมานับไม่ถ้วน พอจะจำแนกได้ อีหนึ่งผงกศีรษะ มองหญิงสาวเยื้องย่างจากไปด้วยท่วงท่าสง่างาม

อีหนึ่งมองกระถางรูปหอมซึ่งวางอยู่มุมหนึ่งของเรือสำราญ จากนั้นก็พลันนึกขึ้นได้ว่าเคยพบใบหน้านั้นที่ใด

ใบหน้านั้น...เห็นได้ชัดว่าละม้ายคล้ายคลึงกับใบหน้าของนางในภาพชาติก่อนหลายส่วน

ครั้นอีหนึ่งคิดถึงตรงนี้ก็ตกตะลึงพรึงเพริดไปเล็กน้อย

เสียงหัวเราะจากด้านนอกดังแว่วขึ้น

อี๋หนิงตื่นจากภวังค์ มองไปยังมานไผ่นางสนม นางจำแนกได้ว่านี่คือเสียงของพี่ชายสาม

อันที่จริงเขาไม่ค่อยชอบหัวเราะเท่าใดนัก ตอนยังเด็กนางทำดีกับเขา ทว่าสายตาที่เขาจับจ้องนางมักคมกร้าวอยู่หลายส่วน ยามนี้คล้ายเขากำลังสนทนากับหยางหลิง “...ได้เท่าเจียงรองเสนาบดีกรมขุนนางให้ความสำคัญกับเขา คราก่อนที่สอบไม่ผ่านก็เป็นได้เท่าเจียงที่ช่วยออกหน้าให้ เหตุใดยามนั้นท่านจึงต้องจงใจทำให้เขาตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากด้วยเล่า”

“ข้ามองท่าทางของเขาแล้วซัดตา เพื่อเรื่องเงินภาษี เม็งจางซูไม่ได้นอนมากี่คืนแล้ว แต่เพียงพริบตา คุณงามความดีกลับตกไปเป็นของเขา” หยางหลิงกล่าวต่อ “ท่านไม่ต้องเกลี้ยกล่อมข้าแล้ว ถูกผิดอย่างไรข้ากระจ่างดี”

หยางหลิงเกลียดแค้นพวกคนเลวอย่างยิ่งवाद อี๋หนิงยอมจذจำได้แม่นปีนั้นที่สวีเว่ยใกล้ตาย เพื่อสวีเว่ยแล้ว เขาไปคุกเข่าอยู่นอกประตูวังหลวงถึงสองวัน

“...คุณหนู บ่าววางสิ่งของของได้เท่าไว้ตรงนี้ดีหรือไม่เจ้าคะ” มีสาวใช้คนหนึ่งอุ้มกล่องหนังสือเข้ามา

เพราะอยากจะพานางออกมาเที่ยวเล่น ดังนั้นเขาจึงคิดจะสะสางงานให้เสร็จระหว่างทาง จึงได้นำออกมาด้วย

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้! 4

อีหนึ่งผวกศีรษะ “วางตรงนี้เถิด” นางซีไปยังโต๊ะตัวเล็ก ให้สาวใช้วางไว้บนนั้น เมื่อสาวใช้วางของเสร็จก็ยกถ้วยถอยออกไป อีหนึ่งเลื่อนกล่องมาตรงหน้าตน แม่กยูงแจทองแดงเพิ่งถูกสาวใช้ไขออกไป ในเมื่อเป็นสิ่งของของหลัวเซินหย่วน นางยอมไม่เรียกร้องเกียด นางใคร่รู้กันว่าวันๆ พี่ชายสามทำอะไรบ้าง ทันทันที่ที่เปิดออกก็พบรายงานราชการและกระดาษม้วนจำนวนมาก เห็นทีคงเป็นเรื่องที่ต้องสะสางให้เสร็จในเร็ววัน

รายงานบางฉบับถูกผนึกด้วยซีผึ้งสีแดงโดยมีอักษรตัวเล็ก ๆ ประทับอยู่ แน่หนอนว่านางยอมไม่แตะต้องสิ่งนี้ นางหยิบฉบับที่ไม่มีผนึกซีผึ้งสีแดงขึ้นมา ทันทันที่ที่เปิดออกก็พบตราประทับของศาลต้าหลี่ เป็นคดีต้องโทษประหารชีวิตในหวยฮวาเมืองหูหนานที่ถูกส่งมารื้อฟื้นการสอบสวนใหม่ เขาระบุหลักฐานที่ดูไม่สอดคล้องในระหว่างกระบวนการพิจารณาคดีอย่างละเอียดลงนามอนุญาตให้ ‘ยกฟ้องเพื่อพิจารณาคดีใหม่’ ตัวอักษรของเขามีเอกลักษณ์มาก ตัวพอมเด่นชัด ลายเส้นแหลมคม อีหนึ่งจำได้ในทันที

อีหนึ่งหยิบรายงานนี้ขึ้นมาดู เป็นคดีเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งในหวยฮวา ชายคนหนึ่งถูกหลานชายของตนางยาพิษเพื่อหวังสูบสมบัติ ผู้ที่เขียนรายงานฉบับนี้คล้ายจะชำخองในการพรรณนาโวหาร สามารถสร้างอารมณ์คล้อยตามให้กับผู้อ่านได้ ครั้นถึงจุดที่ไม่สมเหตุผล ผลหลัวเซินหย่วนก็จะทิ้งเครื่องหมายไว้ เช่น คดีเกิดขึ้นกลางดึก ห้องฟามีสื่ออย่างไร สามารถเห็นรูปพรรณผู้วางยาได้ชัดเจนหรือไม่ ทั้งยังมีคำว่าตัดสินคดีประหนึ่งเด็กเล่น ใช้ไม่ได้!

อีหนึ่งดูตำแหน่งที่เขาทำสัญลักษณ์ไว้ก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ นางวางรายงานลง ก่อนจะหยิบสิ่งอื่นขึ้นมาดูต่อ เปิดพลิกอยู่สองสามครั้งก็เห็นจดหมายฉบับหนึ่งสอดอยู่ด้านใน

บนซองจดหมายจำหน่ายจาก ‘จวนอิงกั๋วกงอวีจิง’

เขามีจดหมายที่มาจากจวนอิงกั๋วกงได้อย่างไร อีหนึ่งมองลายมือก็รู้สึกว่าคุณต่ายิ่งนัก นางมีประสาทสัมผัสเฉียบแหลมต่อลายมือ หากผ่านตาแล้วจะจดจำได้อย่างแม่นยำ ครั้นมองให้ละเอียด นางก็ต้องสั่นสะท้าน...

นี่มิใช่ลายมือของซงจื่อหอกหรือ!

นางซึ่งใจอยู่เพียงชั่วครู่ ก่อนจะเปิดออกซ้าๆ ไม่รู้เพราะเหตุใด ยาม

เปิดจดหมายออก มือของนางจึงสั่นเทา หน้ากระดาษปรากฏอยู่เบื้องหน้า ตัวอักษรอ่อนช้อยของสตรีเขียนอยู่บนกระดาษ

“วันที่ห้าเดือนแปด บรรดาคักดีของท่านอิงกั่วงเกิดความสั่นคลอน คุณหนูหรือลับกับท่านรองผู้บัญชาการกั้ว ก่อนจะขอตัวเพื่อไปยังจวนหนิงหย่วนโหว บ่าวไม่ได้ติดตามไปด้วย คุณหนูสนทนากอย่างลับ ๆ จนถึงกลางดึกจึงกลับมา” จากนั้นยังเขียนต่อ “วันที่หกเดือนแปด ตื่นมาก็พบผู้ดูแลเจรจาเรื่องการถ่ายโอนโรงผ้าไหม ยามเที่ยงท่านรองผู้บัญชาการกั้วมาขอพบอีกครั้ง คุณหนูสนทนาอยู่หนึ่งชั่วยาม”

ลงนาม ชงจื่อ

อีหนึ่งมองอักษรบนแผ่นกระดาษอย่างนิ่งงัน คล้ายไม่เข้าใจว่าตัวอักษรบนนั้นเขียนว่าอะไร อักษรแต่ละตัวนางล้วนรู้จัก ทว่าเมื่อรวมกันแล้ว นางกลับไม่เข้าใจ

หลัวเซินหย่วนกำลังเฝ้าติดตามการเคลื่อนไหวของนางหรือเหตุใดเขาต้องติดตามดูความเคลื่อนไหวของนาง ที่สำคัญยังทำผ่านชงจื่อ นี่เริ่มตั้งแต่เมื่อใด เหตุใดนางจึงไม่รู้ตัวแม่แต่น้อย

ในที่สุดหลัวเซินหย่วนก็สนทนากจบแล้ว เขาแหวกม่านเดินเข้ามา “เจ้ารอนานแล้วใช่หรือไม่ หยางหลิงผู้นี้เกาะติดไม่ยอมปล่อย แต่เขาถือเป็นคนน่าสนใจคนหนึ่ง อีกครู่ข้าจะพาเจ้าไปยังท่าเรือ ที่นั่นมีร้านหนึ่งทำน้ำแกงปลาได้อร่อยยิ่ง รสชาติหอมอร่อยกว่าที่อื่น เจ้าต้องชอบแน่”

ร้านน้ำแกงปลาที่ทำเรื่อนั้น คราก่อนเขาได้มากินพร้อมกับสหายร่วมงานแล้วรู้สึกที่ไม่เลว เขาอยากจะพานางมาลิ้มลองนานแล้ว

นางได้ยินเสียงคนเดินเข้ามา แต่ไม่ยอมเงยหน้าขึ้น

หลัวเซินหย่วนสังเกตเห็นความผิดปกติ เขาขมวดคิ้ว เดินเข้าไปใกล้พลางเอ่ยถาม “เป็นอะไรไป เจ้าไม่พอใจ...”

ยังกล่าวไม่ทันจบ เขาก็เห็นกระดาษจดหมายในมือนาง

หลัวเซินหย่วนตะลึงงัน จากนั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นตื่นตระหนก เขายื่นมือออกไปอย่างรวดเร็ว หมายจะแย่งชิงจดหมายฉบับนั้นมา

เหตุใดจดหมายฉบับนี้จึงมารวมอยู่ในกองรายงาน

ทว่าอีหนึ่งปฏิบัติกริยาว่องไว หลบมือของเขารวดเร็ว นางลุกขึ้นก่อนจะก้าวถอยหลังหลายก้าว มือสั้นเทาเล็กน้อย สายตาที่จับจ้องเขาดูคล้ายกำลังมองคนไม่คุ้นเคย “พี่ชายสาม ท่านกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่ ท่านให้ชงจืดเผ้าจับตาข้าหรือ”

“เหมยเหมย!” หลัวเซินหย่วนกล่าวอย่างรื้อนร่น เดินไปข้างหน้าหลายก้าว “คืนจดหมายให้ข้าเถิด ข้าจะอธิบายกับเจ้าให้ชัดเจน”

น้อยครั้งนักที่นางจะเห็นเขาเป็นเช่นนี้ แต่ไท่ไหนแต่ไรมากลัวหลัวเซินหย่วนก็คือพี่ชายสามผู้สุขุมเยือกเย็นของนาง น้อยครั้งที่จะเสียดายการเช่นนี้ ใบหน้าหล่อเหลาด้านข้างต้องแสงแดดซึ่งส่องทะเลสาบเป็นประกายระยิบระยับสะท้อนนัยน์ตาดำลึกนั้นไม่อาจปกปิดความร้อนรนที่ซ่อนเร้น

แน่นอนว่าต้องมีเหตุผล ผู้ใดจะกระทำเรื่องหนึ่งโดยไร้เหตุผลเล่า อีหนึ่งผงกศีรษะ เอื่อยยิ้มๆ “ท่านบอกมาว่าท่านมีเหตุผลอันใด ข้ากำลังฟังอยู่”

“...ข้ากลัวว่าเจ้าจะมีชีวิตความเป็นอยู่ในจวนอิงกั๋วคงไม่สุขสบาย จึงให้ชงจืดคอยส่งจดหมาย เจ้าอย่าได้เข้าใจผิด” เขาเซงักไปชั่วครู่ก่อนกล่าวต่อ “พี่ชายสามไม่ได้มีเจตนาอื่น”

อีหนึ่งมองเขาอยู่เนิ่นนาน ก่อนจะนึกขึ้นมาได้ “...ยามนั้นที่ข้าไปจากตระกูลแล้ว ท่านให้ข้าพาชงจืดไปด้วย” เมื่อคิดถึงตรงนี้นางก็พลันตระหนักได้ในบัดดล “ก่อนหน้านั้นชงจืดก็ถูกท่านซื้อตัวไว้แล้ว ตั้งแต่เข้าไปถึงจวนอิงกั๋วงทุกการกระทำและการเคลื่อนไหวของข้าล้วนตกอยู่ภายใต้การควบคุมของท่าน”

ทันใดนั้นนางก็ไม่เข้าใจว่าหลัวเซินหย่วนกำลังคิดจะทำสิ่งใด เขากำลังคิดอะไร! เขาถึงขั้นเผ้าจับตามองนาง! ต่อให้หลัวเซินหย่วนเป็นห่วงนาง ทว่าผู้ใดบ้างจะหวังใยจนถึงขั้นเผ้าจับตามองทุกการเคลื่อนไหวของผู้อื่น เหตุผลนี้ขาดน้ำหนักเกินไป

หลัวเซินหย่วนพยายามอดกลั้น ยื่นมือออกไปหมายดึงนางไว้ “เหมยเหมย ข้าไม่มีทางมีเจตนาร้ายต่อเจ้า...”

อีหนึ่งหลบมือของเขา

“ท่านไม่มีทางทำร้ายข้า” อีหนึ่งผงกศีรษะ มุมปากมุตรอยยิ้มขมขึ้น

“ข้ายอมเชื่อว่าท่านไม่มีทางทำร้ายข้า เช่นนั้นท่านบอกข้ามาว่าเหตุใดท่านถึงต้องให้ซงจือเฝ้าจับตาข้า”

หลัวเซินหยวนคิดอยากแก้ต่าง แต่ทุกคำแก้ต่างล้วนก่อให้เกิดทางตัน เขานิ่งเงียบไม่เอ่ยวาจา มือที่ตักกอยู่ข้างลำตัวกำหมัดแน่น ด้วยเกรงว่าตนเองจะควบคุมไม่อยู่แล้วทำให้เกิดเหตุการณ์มีัจฉาตายตาข่ายขาด¹

เมื่อเห็นเขาไม่เอื้อนเอ่ยวาจา การคาดเดาในใจของอีหนิงก็ค่อย ๆ ก่อเกิดเป็นรูปร่าง แม้จะรู้ว่าคำพูดเหล่านี้ทำร้ายจิตใจ แต่นางยังคงพูดออกมาอย่างเนิบช้า “ท่านสามารถใช้ข้าควบคุมการเคลื่อนไหวทุกอย่างของจวนอิงกั๋วกงได้ใช่หรือไม่ หากท่านหวังข้าก็เขียนจดหมายถามไถ่ข้าสิ มีหรือที่ข้าจะไม่บอกท่าน ข้าไม่รู้เรื่องรู้ราวสักนิด ซงจือเขียนจดหมายให้ท่านบอกเล่าว่าข้าทำอะไร พบผู้ใดบ้างในแต่ละวัน ล้วนเล่าอย่างละเอียดครบถ้วน! หากท่านควบคุมจวนอิงกั๋วกงได้ก็เท่ากับควบคุมทิศทางการเคลื่อนไหวของตระกูลซุนนางได้กว่าครึ่ง...”

ไม่แปลกเลยหากนางจะสงสัย การทำเช่นนั้นก่อให้เกิดความแคลงใจจริง ๆ! หลังเหตุการณ์ของซุนฉงวัน เรื่องความปราดเปรี๊งในการวางแผนของหลัวเซินหยวนและเรื่องที่นางมาค้นพบนี้...บัดนี้จวนอิงกั๋วกงตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน ไม่ว่าผู้ใดนางก็ไม่อาจเชื่อใจทั้งสิ้น มีเพียงเชื่อบนตนเองเท่านั้นที่ถูกต้อง นางไม่มีวันหลอกตนเอง อีหนิงโยนจดหมายลงบนโต๊ะ “จดหมายฉบับนี้คืนให้ท่าน”

เมื่อเห็นว่านางกำลังจะเดินออกไปข้างนอก หลัวเซินหยวนก็รีบตามไปจับบ่าของนางไว้แน่น “เจ้าไปไม่ได้! ข้า...ไม่ได้มีเจตนาเช่นนั้น! ข้าไม่เคยหลอกใช้เจ้า”

อีหนิงกล่าวเสียงเรียบเฉย “ปล่อยมือ”

นางอยากสะบัดตัวออก ทว่ามือของเขาแน่นดุจคีมเหล็ก อีหนิงโกรธจนกระบอกตาแดงก่ำ ผลักเขาอย่างไม่สนใจสิ่งใดอีก พื้นที่ในเรือสำราญเล็กแคบ เขากลัวว่านางจะยืนไม่มั่นคงแล้วตกลงไปจึงพยายามรั้งตัวนางมา

¹ มีัจฉาตายตาข่ายขาด หมายถึง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันจนตายไปพร้อมกัน

ทางเขา ทว่าสุดท้ายนางก็อาศัยจังหวะหนึ่งผลักเขาออกไป อีหนึ่งยืนอยู่ตรงกราบเรือ “พี่ชายสาม...ข้าต้องการกลับเดี๋ยวนี้!”

เมื่อเห็นว่านางยืนห่างจากกราบเรือไม่ถึงหนึ่งฉื่อ หลัวเซินหยวนก็กลัวว่านางจะไม่ทันระมัดระวังพลัดตกลงไป เมื่อครู่เขาตื่นตกใจเกินไป รื้อนรจนจนสูญเสียดิถีสัมปชัญญะ ยามนี้เขาทำได้เพียงหลับตาลง “ตกลง ตกลง เจ้าอย่าได้ขยับ ข้าจะส่งเจ้ากลับไป”

“ข้าไม่ยอมให้ท่านไปส่ง!” อีหนึ่งกล่าวออกมาอย่างรวดเร็ว “เรียกชิงชวีมา”

ชิงชวีดี่มชารอนางอยู่บนฝั่ง

ชิงชวีกำลังลืมนรสชาลิ้วอันกวาเพี้ยน กาทหนึ่งมีราคาถึงสองตำลึง ทว่านางกลับลืมนรสความแตกต่างอะไรไม่ได้เลย จึงรู้สึกเสียดายเงินอยู่บ้าง ครั้นได้ยินว่าอีหนึ่งอยากกลับก็ประหลาดใจอย่างยิ่งยวด พอเดินเข้าไปจึงพบว่าคุณหนูมีสีหน้าดำคล้ำดูจน่าหมึก เดินมาพร้อมกับองครักษ์รายล้อมกาย อีหนึ่งกล่าวกับนาง “ขึ้นรถม้า พวกเรากลับ”

ชิงชวีรับคำเสียงหนึ่ง ก่อนจะไปเรียกสารถึมา อีหนึ่งขึ้นไปบนรถม้าอย่างรวดเร็ว

ชิงชวีไม่กล้าถาม เมื่อรถม้าเคลื่อนตัว นางจึงยกผ้ามาขึ้น จากนั้นก็เห็นคุณชายสามหลังกำลังไล่ตามมา ทางด้านหลังติดตามมาด้วยผู้ใต้บังคับบัญชากลุ่มหนึ่ง เขาตามมาอย่างรวดเร็วจนเกือบสะดุดบางสิ่ง มีคนประคองเขาไว้ จากนั้นเขาจึงหยุดฝีเท้า มองรถม้าของพวกนางด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อยดีนัก ชิงชวีหันหน้ากลับมาหมายจะกล่าวอะไร ทว่านางเห็นอีหนึ่งทอดสายตามองตรงไปยังม่านบนรถม้า ดวงตามีร่องรอยของความเปียกชื้น

“คุณหนู ท่านเป็นอันใดไป บอกว่ามาเถิดเจ้าค่ะ” อุบนิสัยของชิงชวีเถรตรง จะให้อ้อมค้อมเช่นเงินจู้ นางทำไม่เป็น นางจับมือของอีหนึ่งไว้อย่างลับสนมึนงพลางเอ่ยถาม “ไยท่านจึงร้องให้”

ยามที่ออกมาพบกับพี่ชายสามของนาง มิใช่ว่านางยังมีความสุขอยู่หรือไร อีหนึ่งส่ายหน้า จะบอกชิงชวีได้อย่างไรว่านางค้นพบว่าหลัวเซินหยวนกำลังเฝ้าจับตามองนาง อีกทั้งคนที่ให้ความร่วมมือยังเป็นสาวใช้ข้างกายที่นาง

ใกล้ขีดมากที่สุด เหตุใดจึงต้องเฝ้าจับตามองนาง เหตุผลของเขามิมีน้ำหนักรักนิต หลัวเซินหย่วนผู้เปี่ยมด้วยคารมโวหาร ปีนั้นยังประลองไต่วาที่ชนะบัณฑิตทั้งสำนักอันหลิน ทว่าเหตุผลเพียงข้อเดียวยังแต่งออกมาไม่ได้ นั่นมิใช่เรื่องน่าขบขันหรือ

ในเมื่อแต่งออกมาไม่ได้ เช่นนั้นก็กล่าวได้เพียงว่าสิ่งที่นางพูดเป็นความจริง

เมื่อกลับไปถึงจวนอิงกั๋ว นางเพิ่งลงจากรถมาได้ไม่นาน เงินจูกี้ปรีเข้ามาด้วยท่าที่ร้อนรน

เงินจูประหลาดใจว่าเหตุใดอีหนึ่งจึงดูเหมือนผ่านการร้องไห้มา ทว่าเมื่อนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้น นางจึงยังไม่เอ่ยถามอะไรให้มากความ รายงานว่า “คุณหนู...หลังจากท่านออกไปไม่นาน ผู้ดูแลหลิก็เข้ามา”

อีหนึ่งเข้าไปในเรือนเพื่อจับขาปรับอารมณ์ นางผงกศีรษะเป็นเชิงให้เงินจูกกล่าวต่อไป

เงินจูเอ่ยต่อ “ซูหยินผู้เฒ่าให้ถึงไท่ไท่² ช่วยท่านดูแลจวน เมื่อท่านไม่อยู่ ถึงไท่ไท่จึงไปพบผู้ดูแลหลิแทน ทั้งยังอนุญาตให้เขาเพิ่มค่าเช่าที่ผู้ดูแลหลิแสดงความซาบซึ้งต่อนางเป็นล้นพ้นทีเดียวเจ้าคะ...”

อีหนึ่งนวดหว่างคิ้วพลงอนใจ เหตุใดคนรอบกายนางจึงก่อเรื่องไม่หยุดหย่อนสักที! ยามนี้จะพักผ่อนกลับไม่ได้พัก เพลิงโทสะในใจปะทุขึ้นโดยพลัน “บัดนี้ผู้ดูแลหลียู่ที่ใด”

เงินจูรู้ถึงความสำคัญของเรื่องนี้ดีจึงรีบกล่าว “เมื่อบ่าวได้ยินก็รู้สึกว่าจะไม่เหมาะสม จึงไม่ได้ปล่อยให้ผู้ดูแลหลิจากไป เกลี่ยกล่อมให้เขานั่งดื่มชาอยู่ที่สวนด้านหน้าเจ้าคะ”

“ไปเชิญพวกองครักษ์มา” อีหนึ่งลุกขึ้น สีหน้าเย็นเยียบ “จากนั้นก็ให้คนเชิญท่านอาสะไม้ ยังมีผู้ดูแลคนอื่นๆ ของตระกูลเว่ยด้วย”

หากนางไม่ทำอะไรสักอย่าง คนเหล่านี้คงคิดว่านางรังแกนางใช้หรือไม่ การที่นางไม่ขึ้นค่าเช่าย่อมมีเหตุผล การขึ้นค่าเช่าเป็นเพียงผลประโยชน์

² ถึงไท่ไท่ คือ ภรรยาของลูกพี่ลูกน้องของพ่อ

ที่ได้รับชั่วคราวเท่านั้น ในปีถัดมาก็เต็มไปด้วยภัยพิบัติเยี่ยงนี้ หากอาศัยการปล้นชิงตามไฟย้อมนับว่าต่ำช้ากว่ายามปกติเป็นร้อยเท่า จวนนึกถึงวงไม่อาจแบกรับความเสียหายนี้ได้อีก! นางจะไม่รู้ถึงความคิดของผู้ดูแลคนนั้นได้อย่างไร แต่ปีนี้ได้ผลผลิตน้อยลง ไร่ซึ่งทำไร ก็คิดจะอาศัยการขึ้นค่าเช่าเพื่อเก็บเกี่ยวเงินสักก้อน จวนกำลังตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน แต่พวกเขา กลับหมายจะสูบเลือดสูบเนื้อ หากปล่อยให้พวกเขาทำเหลวไหลตามอำเภอใจ ก็เท่ากับยอมรับว่านางไร้ตัวตนแล้ว

สำหรับสวีชื่อ เรื่องภายในจวนนึกถึงวงไม่จำเป็นต้องให้ผู้อื่นแทรกมือเข้ามายุ่ง

เงินจួយอบตัวรับค่า ไม่นานบรรดาองค์รักษ์ สาวใช้ และป่าวหญิงชรา ก็เดินรายล้อมอ้อมหนึ่งไปยังเรือนด้านหน้า เว่ยอี่เฟิงกลับมาจากด้านนอก เห็นนางเดินอยู่ตรงระเบียงทางเดินด้วยสีหน้าเย็นชา องค์รักษ์ที่รายล้อมต่างมีท่าทีนอบน้อมอย่างยิ่งยวด ขับให้บารมีสยบผู้คนของนางเปล่งประกาย เขามวดคิ้วเล็กน้อย นี่นางกำลังทำอะไร

เว่ยอี่เฟิงก้าวรับใช้ข้างกายตามไปดู

ที่ห้องโถงด้านหน้า ผู้ดูแลหลักกำลังจิบชาพลางนั่งรอ บนโต๊ะข้างกายมีขนมเบี๊ยะจานหนึ่ง เขาบิขนมเบี๊ยะให้แตกแล้วใส่ลงไปถ้วยน้ำชา เมื่อได้ยินเสียงสาวใช้รายงานจึงลุกขึ้นยืน

อี่หนึ่งเดินเข้ามาในห้องโถงแล้วตรงไปนั่งบนเก้าอี้ไม้ที่อยู่ตรงหน้าชิงชี่และพวกสาวใช้ยืนอยู่ด้านหลัง นางเอ่ยด้วยเสียงราบเรียบ “ผู้ดูแลหลัก ข้าได้ยินว่าท่านมีเรื่องต้องการฟ้องร้อง ว่าอย่างไร ยามนี้ข้ากลับมาแล้ว ท่านมีเรื่องอะไรอยากจะกล่าว”

ผู้ดูแลหลักคิดว่าตนได้รับคำอนุญาตจากถึงไท่ไท่แล้ว จะมาสนใจเด็กน้อยที่ยังไม่ถึงวัยปักปันคนหนึ่งไปใย เขาประสานมืออ้อมพลาถกล่าว “คุณหนู ข้าน้อยได้รับคำอนุญาตจากถึงไท่ไท่แล้ว ท่านไม่รู้เรื่องการทำไรนาก็ฟังคำของถึงไท่ไท่เถิด การขึ้นค่าเช่า อย่งไรก็ต้องทำ มิเช่นนั้นหลายปีที่ผ่านมา คนงานที่ดูแลผืนนาจะเอาอะไรกิน ท่านอยู่ในจวนยอมไม่เข้าใจความยากลำบากของผู้ดูแลผืนนา...เป็นถึงไท่ไท่ที่พอเข้าใจหลักการอยู่บ้าง

ท่านก็ควรฟังคำของนาง คนงานเช่นพวกข้าเคารพนางยิ่งนัก!”

“ในเมื่อผู้ดูแลหีจะสนทนากับข้า ข้าก็เห็นว่าท่านควรจะคุกเข่าลง แล้วค่อยโต้ตอบจะเหมาะสมกว่า แม้ข้าจะไม่เข้าใจว่าคนดูแลผืนนาคกล้าปากเพียงใด แต่ข้ารู้ว่าที่นี่คือจวนกิ่งกัวง กฎระเบียบไม่อาจละเลยได้” อีหนิงกล่าวต่อ

เมื่อผู้ดูแลหีได้ยิน สีน้าก็พลันเปลี่ยนไปเล็กน้อย มีผู้ดูแลคนใดบ้างที่ต้องคุกเข่ายอมโต้ตอบสนทนา หากเป็นนายท่านกัวงก็ช่างเถิด แต่นี่จะให้คุกเข่าให้คุณหนูผู้ยังไม่เติบโตผู้หนึ่ง!

เขาจัดแขนเสื้อตนเอง กล่าวเนิบช้า “คุณหนู! ข้ารับใช้นายท่านกัวงมานาน กระทั่งยามที่นายท่านกัวงอยู่ ข้าก็ยังไม่ต้องคุกเข่าลงเพื่อสนทนา” แม้หน้าเสียจะนอบน้อม ทว่าการแสดงออกมิใช่ “ตอนนี้ท่านก็กำลังนั่งอยู่ต่อให้ข้าเหนื่อยยากจะคุกเข่าก็คุกเข่าไม่ลง”

ใบหน้าของอีหนิงประดับรอยยิ้มน้อยๆ “เหตุใดจึงพูดมากเช่นนี้! ไม่คุกเข่าก็ช่างเถิด”

ผู้ดูแลหีลอบคิดว่านางยังอ่อนเยาว์นัก เป็นเพียงเลือกกระดาดเท่านั้น จึงไม่ได้สนใจอะไร ผู้ใดจะรู้ว่าอีหนิงจะพูดกับคนด้านนอก “ให้คนเข้ามา ผู้ดูแลหีไม่ยอมคุกเข่า มาทำให้เขาคุกเข่าเสีย!”

ผู้ดูแลหีหันหน้ากลับไปอย่างรวดเร็ว เขาเห็นบ่าวหลายคนเดินถือไม้เข้ามา “ผู้ดูแลหี พวกเราต้องฟังคำสั่งของคุณหนู ต้องลวงเกินท่านแล้ว!”

ผู้ดูแลหีร้องเสียงแหลม เขาถูกไม้ตีเข้าที่เข่า เขาพลันอ่อนยวบทันที ไม้อีกสองสามท่อนแทรกเข้ามา ตรึงเขาไว้บนพื้นอย่างแน่นหนา เขาผืนเกร็งคออย่างไม่ยอมแพ้ คอแดงก่ำประหนึ่งไก่ตัวผู้ เจ็บปวดจนไม่เหลือเวลาสนใจสิ่งอื่น “นี่มันอะไรกัน คุณหนู ท่านเป็นเพียงคนที่นายท่านกัวงอุ้มกลับมา ผู้ใดจะลวงรู้ว่าแท้จริงแล้วมีสถานะอันใด! จะเป็นพวกตกอับนำมาหลอกลวงว่าเป็นทายาทนอกตระกูลหรือไม่ก็ไม่รู้ จะมาแสดงบารมีอำนาจอะไรกับข้า! ปล่อยข้า!”

อีหนิงยกถ้วยชาขึ้นจิบอย่างสบายอารมณ์ ชิงชีวิตหัวเราะหยันเสียงหนึ่งก้าวไปด้านหลังแล้วตบผู้ดูแลหีฉลาดหนึ่ง “คุณหนูเป็นเจ้านายของเจ้า! กล้า

กล่าวกับเจ้านายเช่นนี้หรือ!”

เรียวแรงของชิงชวีไม่ใช่เรื่องล้อเล่น นางตบจนผู้ดูแลที่หน้าหัน กลิ้งควาเลือดวอลอยู่ในปาก ผู้ดูแลลี้วิ่งเวียนทันใด ไบหน้าด้านซาไร้ความรู้สึก เขายังเดือดดาลกว่าเดิม “เจ้าเป็นผู้ใดถึงกล้าตบข้า! ขณะที่ข้าเข้ามาทำงานในจวน ยังไม่รู้เลยว่ามารดาของเจ้าไปเล่นดินโคลนอยู่ที่ใด!”

หากเป็นสาวใช้คนอื่นคงหน้าบาง รับไม่ได้ ทว่าชิงชวีถือกำเนิดในไร่นา ตั้งแต่เล็กมีคำพรุสวาทอะไรบ้างที่นางไม่เคยได้ยิน นางม้วนแขนเสื้อขึ้นด้วยท่าที่ไม่รีบไม่ร้อน เงื่อมือตบลงไปแรงๆ อีกสองครั้ง “ผู้ใดให้เจ้าปากสะอาดหน้าคุณหนู! ข้าตบเจ้าแล้วอย่างไร หากกล้าพูดอีกคำ ข้าจะตบเจ้าอีกครั้ง ไม่เชื่อก็ลองดู!”

ผู้ดูแลหีสัมผัสได้เพียงกลิ้งควาเลือดในลมหายใจ ในที่สุดก็ไม่กล้ากล่าวอะไรออกมาแล้ว

อิ๋นหวังถั่วยาลง นางพูดขึ้น “ผู้ดูแลหี! ข้าขอถามท่าน เรื่องการขึ้นค่าเช่าผืนนาเป็นท่านหรือถึงไท่ไท่เป็นผู้คิดขึ้น”

ผู้ดูแลหีไม่ทันได้สติ อิ๋นหวังก็ยิ้มแล้วกล่าวต่อ “ที่เพิ่มค่าเช่าก็เพื่ออยากสุบผลประโยชน์ที่ใหญ่ขึ้น อย่าคิดว่าข้าอายุยังน้อยแล้วจะรังแกกันได้ง่ายๆ หากเป็นท่านที่อยากเพิ่มค่าเช่า ข้าจะให้ห้องครักซี่โยนท่านออกไปทันที และอย่าได้คิดก้าวเข้ามาในจวนอิงกั๋ววงอีกแม้เพียงก้าวเดียว ท่านจะกลายเป็นผู้ล้มละลายในบัดดล หากเป็นผู้อื่นที่กล่าวว่าอยากให้เพิ่มค่าเช่า เช่นนั้นท่านก็จะได้ทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลต่อไป ท่านเห็นอย่างไร”

ผู้ดูแลหีฟังอย่างสับสนมึนงง ทว่าทันใดนั้นก็ได้สติ คุณหนูของจวนอิงกั๋ววงช่างร้ายกาจนัก! ไม่ใช่คนที่รังแกได้ง่ายๆ เขามององครักซี่ที่ยืนเรียงรายแน่นหนา จากนั้นก็กลืนน้ำลายดังเอือก เขาเพิ่งพินคั้นสติจากการตบอันรุนแรงของชิงชวี ไบหน้ายังบวมร้อนระอุ

คุณหนูแห่งจวนอิงกั๋ววงพูดจริงทำจริง หากนางให้เขาออกไปตัวเปล่าจริงๆ เขาจะทำอย่างไร! เดิมเป็นผู้ดูแลใหญ่มีหน้ามีตา หรือจะต้องออกไปรับจ้างแบกหามที่ทำเรือเพื่อประทังชีวิตจริงๆ

บ่าวรับใช้ของเว่ยอี่ที่อยู่ด้านนอก เมื่อได้ยินเสียงทำร้ายคนก็รีบกลับ

ไปหาเว่ยอี

เว่ยอีรู้ว่าวันนี้ท่านแม่ของตนไปพบผู้ดูแลที่ ทรัพย์สินสมบัติตระกูลของเว่ยหลิงมากมายนับมหาศาลถึงเพียงนี้ ช่างหอมหวานยาวนาน เขาเห็นแล้วยิ่งรู้สึกว่าจะไม่เสียทีที่เป็นตระกูลใหญ่หรูหรา ตระกูลขุนนางใหญ่ช่างแสนร่ำรวยอุดมสมบูรณ์ ในใจเขาลอบยินดีที่เห็นท่านแม่ยื่นมือเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในตระกูลเว่ย ทว่าท่านแม่เพิ่งพบผู้ดูแลคนนี้ เพียงพริบตาอีกหนึ่งก็ทำโทษผู้ดูแลคนนั้นแล้ว นี่มิเท่ากับเป็นการตบหน้าท่านแม่ของเขา! เขาครุ่นคิดแล้วก็รีบกล่าว “ไปเชิญท่านแม่มาดู!”

บ่าวรับใช้คนนั้นกล่าว “นายท่านรอง คุณหนูให้คนไปเชิญฮูหยินมาแล้วขอรับ ระหว่างทางข้าเห็นฮูหยินเดินไปแล้วขอรับ”

เมื่อเว่ยอีได้ยินว่าสวี่ซื่อเดินไปแล้วก็รู้สึกมึนงงเล็กน้อย ในใจลอบคิดว่าคุณหนูท่านนี้ช่างไม่เกรงกลัวการสร้างเรื่องใหญ่เอาเสียเลย เขากล่าวเสียงเย้ยหยัน “ที่ท่านแม่ช่วยนางดูแลจนก็ด้วยเจตนาดี ช่างโอหังไร้เหตุผลเสียจริง เจ้าไปรายงานท่านยาส์ก่า! ข้าอยากรู้กันว่าท่านย่าจะเข้าข้างเหตุผลหรือเข้าข้างลูกหลานของตน”

กล่าวจบก็เดินไปยังเรือนหน้า

ขณะที่เขาไปถึงก็เห็นสวี่ซื่อยืนอยู่ด้านนอก บรรดาผู้ดูแลที่มาจากห้องต่าง ๆ กำลังยืนรอรออยู่ที่นั่นเช่นเดียวกัน แสงตะวันร้อนแรงนัก สวี่ซื่อมาอย่างเร่งรีบจึงไม่ได้गर่มมาด้วย นางร้อนจนศีรษะขึ้นไปด้วยเหงื่อปราวทว่าบรรดาองค์กรักยังคงกันพวกนางไว้ด้านนอก “คุณหนูสั่งไว้ว่าหากยังสนทนากับผู้ดูแลที่ไม่จบก็ห้ามผู้อื่นเข้าไป ท่านถึงไท่ไท่โปรดรอสักครู่ หากคุณหนูของพวกเราสนทนาเสร็จยอมมีคำสั่งให้ท่านเข้าไป”

สวี่ซื่อโกรธจนมือไม้สั่น เห็นนางมีสถานะอย่างไรก็ต้องให้มีคำสั่งก่อนจึงเข้าพบได้!

บรรดาผู้ดูแลบ่าวหญิงชราคนหนึ่ง องค์กรักยืนเรียงแน่นหนาอยู่หน้าห้องโถง ผู้ดูแลที่ถูกรู้ทำโทษอยู่ด้านใน ผู้ที่คิดช่วยเหลือผู้ดูแลที่และถึงไท่ไท่ซึ่งตั้งตนเป็นปรปักษ์กับคุณหนูล้วนไม่อาจเข้าไป หากจะพบคุณหนูยังต้องเข้าไปรายงานก่อน ทำให้รู้ในบัดดลว่าในขณะนี้คำพูดของผู้ใดสำคัญ

ครานี้ทุกคนต่างหลุบตาลง แสร้งทำเป็นไม่เห็นการมาของถังไท่ไท่ ทุกคนยอมไม่ยอมหาหาเรื่องเดือดร้อนให้ตนเอง

ในเวลานี้เว่ยอี้ก็พาบ่าวสองสามคนเข้ามา ครั้นเห็นมารดาเย็นตากแดดอยู่ด้านนอกก็โมโหจนถีบองครักษ์ไปครั้งหนึ่ง “แม่แต่ถังไท่ไท่ พวกเจ้าก็ยังไม่กล้าขวาง เจ้าพวกสุนัข ยังไม่ยอมหลีกทางอีกหรือ!”

องครักษ์หนึ่งไม่ไหวติงราวกับไม่ได้ยินคำของเขา

เว่ยอี้จึงเหือดตาล แต่เมื่อเห็นดาบชีวิตซุนที่อยู่ในมือขององครักษ์ก็ไม่กล้าลงมือกับพวกเขา

อิ๋หนึ่งรู้สึกว่าคุณเหล่านั้นเย็นตากแดดกันพอสมควรแล้ว แก้มทั้งสองข้างของผู้ดูแลที่ที่อยู่ภายในห้องก็บวมเป่งแล้ว นางจึงกล่าว “ปล่อยให้ท่านอาสะไม้กับญาติผู้ที่ยืนตากแดดอยู่ด้านนอกได้อย่างไร ช่างไม่รู้จักระวังต้อนรับขับสู้เอาเสียเลย เลินเลี่ยน ปล่อยให้พวกเขาเข้ามา” เสียงใส่กังวานสงบนิ่งของนางดังขึ้นเบา ๆ

เลินเลี่ยนคือหัวหน้าองครักษ์ที่ขวางคนเหล่านั้นไว้ ครั้นได้ยินเสียงของอิ๋หนึ่งก็ก้าวถอยหลัง เปิดทางอย่างนอบน้อม

สาวใช้ของสวีชื่อหยิบผ้าเช็ดหน้าให้นางเช็ดเหงื่อ สวีชื่อเดินเข้าไปด้วยสีหน้ามึนทึบ เพิ่งจะเข้าไปก็พบผู้ดูแลที่ถูกตรึงร่างด้วยไม้อยู่บนพื้น เมื่อผู้ดูแลได้เห็นนางก็ประหนึ่งเห็นดาวช่วยชีวิต ดวงตาเปลี่ยนแปลงประกายสะอึกสะอื้นกล่าวอย่างตื่นตะลึง “ถังไท่ไท่ ในที่สุดท่านก็มาแล้ว!”

สวีชื่อนั่งลง เมื่อครุ่นตากแดดจนท้องสุ่มไปด้วยเพลิงโทสะ ยามนี้ นางจ้องอิ๋หนึ่งด้วยสายตาเย็นเยียบ “ข้าไม่รู้เลยว่าคุณหนูแสดงความเคารพต่อผู้อาวุโสเช่นนี้”

“คำกล่าวนี้ของท่านหมายความว่าอย่างไร ข้ากำลังยุ่งกับการไต่สวน เขา ไม่ทันได้ยินว่าท่านมาถึงแล้ว” อิ๋หนึ่งยิ้มอย่างไม่แยแส ไม่ได้วางนางอยู่ในสายตาแม้เพียงเศษเสี้ยว

ลำคอสวีชื่อแห้งผาก แม้แต่น้ำซาก็ไม่มีผู้ใดยกมาให้ นางจับที่วางแขนแน่น โมโหจนพูดอะไรไม่ออก

ในเวลานี้เองก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นตรงประตู “อิ๋หนึ่ง นี่เจ้ากำลังทำอันใด”

สุขภาพของซูหยินผู้เฒ่าเว่ยไม่ค่อยดี ครานี้เป็นเพราะถูกเว่ยอี่เชียว จึงได้ออกมา ฟางซงกับซ่งมามาประคองนางไว้ เมื่อซูหยินผู้เฒ่าเห็นว่ ด้านนอกมีผู้คนมากมายก็เดินตรงเข้ามาด้านใน ขณะที่นางถูกประคองนั่งลง ก็ยังหายใจหอบ

อี่หนิงเดินไปเบื้องหน้านาง ยอบกายคารวะ “ผู้ดูแลในจวนไม่รู้ความ ข้ากำลังสั่งสอนเขา ทำให้รบกวนการพักผ่อนของท่านย่าแล้ว”

“ไม่รู้ความอันใดกัน!” สวีซื่อพลันตบโต๊ะลุกขึ้นยืน กล่าวเหยียดหยัน “ทุกคำพูดของผู้ดูแลมีเหตุผล เจ้าก็แค่อยากจะฉีกหน้าข้า ถึงได้ทำร้ายเขา จนมีสภาพเยี่ยงนี้ เจ้าเป็นเด็กสาวตัวเล็ก ๆ จะมารู้เรื่องการดูแลจวนได้อย่างไร วันนี้อย่างไรก็ต้องให้ผู้ดูแลเหลื้พูดออกมาให้กระจ่าง เจ้าพูดมาว่านางทำอะไร กับเจ้ากันแน่”

ผู้ดูแลหล่ิมองไม้ที่อยู่ในมือองครักษ์ คิดถึงตบของชิงชวี ทั้งยังคิดถึง คำพูดที่คุณหนูกล่าวไว้...นางจะขับไล่เขาออกจากจวน! เขารีบโขกศีรษะให้ ซูหยินผู้เฒ่าเว่ยแล้วกล่าว “ซูหยินผู้เฒ่า เป็นถึงไท่ไท่ที่กล่าวว่าจะขึ้นค่าเช่า ถึงได้เรียกข้าน้อยไปสั่งกำชับ! ถึงไท่ไท่...ท่านรีบบอกคุณหนูกับซูหยินผู้เฒ่า ให้ชัดเจนเถิดขอรับ ว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับข้าน้อย”

เมื่อสวีซื่อได้ยินก็เบิกตากว้าง กล่าววาจาติด ๆ ขัด ๆ “เจ้าพูดจาส่งเดช ทั้งที่เรื่องขึ้นค่าเช่า...เป็นเจ้าที่พูด! เหตุใดจึงกล่าวว่าเป็นคำพูดของข้า!”

ผู้ดูแลหลีโขกศีรษะอีกครั้ง “ถึงไท่ไท่ เป็นท่านที่พูดเอง ท่านต้องบอก ตามนั้นสิขอรับ!”

ซูหยินผู้เฒ่าเว่ยมองสวีซื่ออย่างไม่เห็นด้วย เหตุใดสวีซื่อจึงทำเรื่อง เหลวไหลเช่นนี้ “อี่หนิง นี่เป็นเรื่องอะไรกันแน่”

ในที่สุดอี่หนิงก็ยิ้มออกมา